

ΗΘΙΚΟΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝΤΑΥΘΑ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ δρ. 5. Ἐξωτερικοῦ δρ. 8.
Ἀμερικῆς δολλάρια 2.

Διευθυντῆς καὶ Ἰδιοκτῆτης

Π. Α. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

Ἀπευθύνονται τῷ Διευθυντῇ τοῦ Περιδικίου
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Αἰόλου 128.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

ΓΛΥΚΥΤΑΤΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Καθ' ἣν στιγμὴν εὐγλώττως ἤχεϊ ἀνὰ τὰ Μακεδονικὰ πεδία τὸ Ἑλληνικὸν τηλεδρόνον καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κυανολεύκου Σταυροῦ ἀπειλεῖ νὰ καλύψῃ καὶ ἐξαφανίσῃ τὴν ἐν τῷ αἵματι πλέουσαν ἡμισέληνον, ὁ νοῦς ἡμῶν πετᾷ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εὕρισκε οὐκ ὀλίγας περιστάσεις παρεμφερεῖς πρὸς τὴν σημερινήν. Οὐδὲ θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ καταστήσωμεν κοινωνοὺς τῶν γλυκυτάτων τούτων ἀναμνήσεων τοὺς φιλιτάτους τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀναγνώστας.

Ἀρχομένου τοῦ Ζ' μ.Χ. αἰῶνος, Χοσρόης ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν εἰσεχώρει καὶ κατελάμβανε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κτήσεις τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους. Κατὰ τὸν αἰῶνα τούτον διέτρεξε μέγιστον κίνδυνον ὁ τε Βυζαντιακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμός. Ὁ εἰδωλολάτρης Χοσρόης ἐνέσπειρε τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον ἐν μέσῳ τῶν Χριστιανῶν, οὓς κατέκτα, καὶ ἠπεῖλει αὐτοὺς διὰ παντελοῦς καταστροφῆς, ἂν μὴ ἤρνουντο τὸν Χριστιανισμόν, ἀσπαζόμενοι τὴν τῶν Περσῶν θρησκείαν. Τὸ μῖσος τῶν Χριστιανῶν κατὰ τοῦ Χοσρόη ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτε ὁ ἀσεβὴς Ἡγεμὼν, κυριεύσας τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ σπλῆσας τὸν τίμιον Σταυρόν, ἐχλεύασε πολυειδῶς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν

καὶ ἐδεδήλωσε τὴν ἀγίαν πόλιν.

Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο τότε ὁ σοφὸς Ἡράκλειος. Οὗτος ἀπεπειράθη νὰ ἐπιφέρει εἰρήνην μετὰ τοῦ Χοσρόη, πρὸς ὃν ἐπεμψε καὶ πρέσβεις κομίζοντας τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἀλλ' ὁ Χοσρόης ἀπῆντησε πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βυζαντίου, ὅτι τότε μόνον θὰ δεχθῇ πρέσβεις ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, ὅταν ἤθελεν ἐπισήμως ἀναγνωρισθῇ ὡς ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ θρησκεία ἡ λατρεία τοῦ Ἡλίου! Ὡστε προφανῶς μέγας κίνδυνος ἠπεῖλει τὸ Βυζάντιον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Τὸ Βυζάντιον ὑπὸ στρατιωτικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐποψὴν δὲν εὕρισκετο ἐν οἷᾳ διετελεῖ περιοπῇ ἐπὶ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τὸ Βυζάντιον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χοσρόη εἶχε κατὰ πολὺ καὶ ἐν πολλοῖς καταπέσει. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἠγεῖτο τότε αὐτοῦ ὁ μέγας Ἡράκλειος. Ὁ περιώνυμος οὗτος αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ διερρύθμισε τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα καὶ κατῴρθωσε νὰ συναθροίσῃ ὑπὲρ τὰς 100,000 μαχητῶν, ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τοὺς μαχητὰς του ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον θαρραλέους καὶ εὐέλπιδας. Καὶ τὸ κατῴρθωσεν, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν μέλλοντα κατὰ τὸν Περσῶν ἀγῶνα καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτήρα. Ἐπεισε δηλαδὴ τοὺς στρατιώτας του, ὅτι ὁ προκείμενος ἀγῶν εἶναι ἀγῶν τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, καὶ

τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῆς πεπλανημένης θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου. Κατέστησεν εἰς πάντας καταφανῆ τὴν ἀνάγκην, ὅπως καταδείξωσι πλέον τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐγκλεισμένην πίστιν ἐν τοῖς ἐνδόξοις τῆς μάχης πεδίοις. Ἐφρονιμάτισε τοὺς μαχητὰς του διὰ τῆς ιδέας, ὅτι οἱ χάριν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος πίπτοντες εἶναι ἰσάξιοι πρὸς τοὺς μεγάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ μάρτυρας, οὓς τιμᾷ καὶ γεραίρει σύμπας ὁ Χριστιανισμός. Καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη, ὅτι κατάρθωσεν ὅ,τι ἐπεδίωκεν, ἀφοῦ τὴν 4 Ἀπριλίου τοῦ 622 ἐτέλεσε τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, τὴν ἐπομένην, ἤτοι τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινσίμου, ἐλθὼν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ πεσὼν πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνέκραξεν ἑνδακρυς· **Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς ὄνειδος τοῖς ἐχθροῖς σου διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψας ἐλέησον, καὶ τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου νίκην δὸς ἡμῖν, ὅπως μὴ καυχῶνται οἱ ἀλάστορες κατὰ τῆς σῆς κληρονομίας ἐπαιρόμενοι.** Ἀφοῦ δὲ ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεομήτορος, ὡς καὶ εἰς τὴν πεφωτισμένην τοῦ Πατριάρχου Σεργίου φροντίδα τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, λαβὼν μετὰ σεβασμοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἐξῆλθε τοῦ Ναοῦ καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου ἐπεβιβάσθη τοῦ συννηθροισμένου στόλου ἐν μέσῳ τοῦ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ στρατοῦ του. Ὁ Ἡράκλειος φέρων τὸν θώρακα τῆς πίστεως ἔβαινον εὐθὺς πρὸς τὴν νίκην.

Δὲν βλέπετε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δαφνοστεφοῦς Διαδόχου Κωνσταντίνου ἓνα νέον Ἡράκλειον; Δὲν αἰσθάνεσθε ὅτι καὶ ὁ σημερινὸς κατὰ τῆς ἡμισελήνου ἀγὼν φέρει τελείως θρησκευτικὸν χαρακτῆρα; Δὲν βλέπετε τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως εἰς τὸν γενναῖον στρατὸν μας; Τίς δὲν ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ δύναμις τῆς πίστεως καθιστᾷ αὐτὸν ἀτρόμητον ἥρωα καὶ καταφρονετὴν τοῦ θανάτου; Ναί! εἶναι πλέον γεγονός, ἂν μέχρι τοῦδε, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, κατεθλίβοντο αἱ χριστιανικαὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐθνότητες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ἥλθεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Σταυρὸς θὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἡμισέληνον.

Γεώρ. Σ. Γέγλες

(Προσεχῶς θὰ ἴδωμεν πῶς ὁ Ἡράκλειος ἀνήγγελλε τοὺς θριάμβους του εἰς τοὺς ἐπισήμους τῆς Κων/πόλεως).

Ἡ μόνωσις εἶνε τὸ σχολεῖον τῆς σοφίας.

Ἡ ἀχαριστία εἶνε ἡ πληρωμὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐκδίκησις εἶνε νέα ἀδικία.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

τῆς προδεχοῦς Κυριακῆς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. η' 41-56) ἴδε καὶ Ματθ. θ' 18-26 καὶ Μαρκ. κεφ. ε'. 22-24).

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ὃ ὄνομα Ἰάειρος (καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε), καὶ, πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτὼν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος πρὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις εἰς ἰατροὺς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπίσθῃ ἡψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίδουσι, καὶ λέγεις· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἡψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἡψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ Ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου, μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας, ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδέναν, πλην Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν παῖδα καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλαιοι δὲ πάντες καὶ ἐκοιπνόντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε, οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει· καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες, ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα. Καὶ διέταξεν αὐτῇ δοῦναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶν εἰπεῖν τὸ γεγονός.

«Ἡψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ».

Εἶναι ὄντως ἀξιοθαύμαστα τὰ ἐν τῇ σημερινῇ Εὐαγγελικῇ περικοπῇ ἀναφερόμενα θαύματα, πρῶτον τῆς θεραπευθεῖσης γυναικός, ἥτις κατεβασανίζετο ἀπὸ πολυχρόνιον αἱμορροὴν καὶ δεύτερον τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου. Εἶναι ὁλως ἄσκοπον νὰ περιγράψωμεν πῶς ἐτελέσθησαν ἀμφότερα τὰ θαύματα ταῦτα, ἀφοῦ διηγείται ταῦτα λεπτομερῶς ὁ Ἱερός Λουκάς. Ἐν τῇ τελέσει τοῦ πρώτου θαύματος βλέπομεν ὅτι ἡ πάσχουσα γυνή, θεραπευθεῖσα διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, ἐνόμισεν δι' ἡδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν διὰ τῆς θείας χάριτος τελεσθεῖσαν θεραπείαν τῆς καὶ νὰ δοξολογῇ κρυφίως τὸν θεραπεύσαντα αὐτὴν Σωτῆρα. Ἀλλ' ὁ Σωτὴρ δὲν θέλει νὰ μείνῃ κεκρυμμένος τὸ τελεσθὲν θαῦμα· θέλει νὰ γένη τοῦτο εἰς πάντας φανερόν, ὅχι διὰ νὰ δοξασθῇ Αὐτὸς ὡς ἐκτελεστής τοῦ θαύματος ὑπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος πλήθους, διότι ὡς τέλειος Θεὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμῇ, ὅπως δοξασθῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλει νὰ γένη τὸ τελεσθὲν θαῦμα γνωστὸν εἰς τὰ

θύρα. Ἐνταῦθα ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος. Ἐνταῦθα ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιανὸς διέταξε ν' ἀναιρεθῇ διὰ λογισμῶν, ἔθελον δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ μετὰ ταῦτα πιστοὶ χριστιανοί. Ὁ τάφος καλύπτεται ὑπὸ μαρμαρίνης πλακός. Πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ὑπάρχουσι τρία μάρμαρα μετὰ γλυφῶν στηριζόμενα εἰς τὸν τοῖχον καὶ σχηματίζοντα ὀρθογώνιον ἑξήκοντα. Τὸ τοῦ τάφου κανελλόχρουν χρῶμα εὐωδίζει ὄντως καὶ μυροβολεῖ, ἐξ οὗ καὶ μυροβλήτης ὀνομάσθη ὁ Ἅγιος.

— Ἡ Βέρροια εἶναι πόλις τῆς Μακεδονίας παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Βερμίου. Τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ φέρω καὶ ροιά, διότι ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πολλαὶ ροιαί. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ φέρω καὶ ροῦς διὰ τὰ περὶ αὐτὴν πολλὰ ρέοντα ὕδατα. Εἶναι δὲ πόλις τοῦ Μητροπολίτου Βερροίας καὶ Νικουσίας καὶ ἔχει 72 ναοὺς.

— Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξεν ἐν Βερροίᾳ γενόμενος ἀσπασίως δεκτός, ἐν ᾧ ἐν Θεσσαλονίκῃ κατεδιώχθη. ἐν δὲ ταῖς Ἐπιστολαῖς αὐτοῦ καλεῖ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης εὐγενεῖς. Ὁ τόπος δὲ καὶ τὸ βῆμα, ἐξ οὗ ὁ μέγας Ἀπόστολος ἐκήρυξεν, εἶναι ἐν τῇ θέσει τῇ νῦν καλουμένῃ «Πολλὰ κυπαρίσσια», πρὸς τὸ βόρειον τῆς πόλεως μέρος.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

« Ἀ ν θ ρ ο ι ,

«Οἱ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως σφαγέντες καὶ ὀπρωδῆποτε ὑπὸ τοῦ τυράννου περιουθισθέντες, τὴν στιγμήν ταύτην (η- τοῦσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας ὑμῶν τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ τὴν ικανοποίησιν τῆς ἐξουθισθείσης αὐτῶν τιμῆς».

Ἀφιεροῦνται εἰς τὰ πολεμοῦντα τέκνα τῆς Πατρίδος, εἰς τὸν ἀδιαφιλονέικτον πατριωτισμὸν τοῦ κληροῦ καὶ τῶν διδασκάλων τοῦ στρατοῦ.

— Τὸ κήρυγμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ.

— Ὅποια τὰ θέματα.

— Ἡ εὐγένεια καὶ τὸ ἐνιαῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Σκοπὸς καὶ γλῶσσα τοῦ κηρύγματος.

Ἡ ἀπ' ἄμβωνος ρητορική ἐστίν ἡ ἀκκαμάχης δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πνευματικὴ μάχαιρα, εἰς ἣν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει τὰς μεγίστας αὐτῆς νίκας καὶ τοὺς θριαμβοὺς.

Ὁ ἱεροκῆρυξ γενικῶς ἐχέτω ὑπ' ὄψιν οἱ κηρύττων εἶναι λαμπρὰ σάλπιγξ καὶ στόμα, δι' οὗ διαγγέλλονται τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου.

Ἀδεΐου, ψυχροῦ καὶ ἀκαταλλήλου κηρύγματος μυριάκις προτιμωτέον ἢ σιγῇ.

Σκοπὸς τοῦ κηρύγματος ἐστίν ὁ φωτισμὸς τοῦ νοῦ καὶ ἡ διαθερμάνσις τῆς καρδίας.

Ὅλος ὁ λόγος ὀφείλει νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ (κήρυγμα λογικόν· ἀλόγως πιστεύσω; Ἀθανάσιος), καὶ μόνον ὁ ἐπίλογος ὀφείλει νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν καρδίαν (ἐξέγερσις αἰσθήματος — θεῖος ἐνθουσιασμός).

Ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατὸς εἶναι ψηφοθέτημα ἐξ ἐπιστημόνων, χειρωνάκτων ἢ καὶ πάντῃ ἀγραμμάτων, ἐπόμενον ὅτι ἡ γλῶσσα ὀφείλει νὰ ᾔσῃ κατὰληπτή, καὶ πρὸ παντὸς ἀξιοπρεπής, οὔτε ἀρχαῖζουσα οὔτε χυδαία, γελωτοποιούσα τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος τῶν θείων ἐννοιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ δύο δὲ τῶν τριῶν ἰσοδυνάμων ἐκφράσεων εἶναι δυνατὸν νὰ διερμηνευθῇ καὶ ἡ δυσκολωτέρα ἐννοια (Σωκρατικὴ μέθοδος).

Ὅποια τὰ θέματα τοῦ θείου λόγου ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης.

Οὐδὲν ἔθνος καὶ οὐδεμία Ἐκκλησία ἔχει τόσον πλούσια θέματα πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ὅσον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι καὶ οὐδὲν τῶν ἐθνῶν ἔχει τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ οὐδεμία τῶν Ἐκκλησιῶν ἔπαθε τὰ δεινὰ ὅσα τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι μία καὶ ἐνιαία. Διαίρεται δὲ εἰς τρεῖς μεγάλας περιόδους, εἰς ἀρχαίαν, μέσην καὶ νεωτέραν, ὧν ἐκάστη ἔχει τοὺς ἰδίους ἀνδράς, ἰδίαν διδασκαλίαν καὶ ὑποδείγματα πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἐπιγόνων.

Ἰδωμεν δὲ ἐξ ἐκάστης περιόδου οἷα λαμπρὰ θέματα δύναται νὰ ἀρυσθῇ ὁ ἱεροκῆρυξ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Τοῦτο μόνον σημειοῦμεν, ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ ἐν ἐκάστῳ θέματι τρία τινα ὀφείλει νὰ θηρῇ:

α') τὴν εὐγένειαν τῆς φυλῆς,

β') οἷα πεπόνθαμεν, καὶ

γ') ποῖα καθήκοντα ἔχομεν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν πικρᾷ δουλείᾳ διατελούντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

α') Ἀρχαία περίοδος

(ἡ' π. Χ. αἰὼν — 1 μ. Χ.)

Ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρούμεθα κυρίως τὰς περγαμηνὰς τῆς εὐγενείας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπερ ὡς τις ἡλιος ἐφώτισε σύμπασαν τὴν Οἰκουμένην.

Εἶπον καὶ δὲν εἶχον ἄδικον, ὅτι ὡς ὁ ἥλιος φωτίζει τὸ στερέωμα, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ τῶν προγόνων αὐτῆς ἐφώτισε καὶ φωτίζει τὰ ἔθνη.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη ἔδωκεν ἡμῖν ἐξόχους τύπους τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ (Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης, Ἐσχυροῦς).

Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ (Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης), ἐν τῇ ρητορικῇ (Γοργίας, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης), ἐν τῇ ποιήσει (Ὀμηρος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Αἰσχύλος), ἐν τῇ τέχνῃ (Φειδίας, Ἰκτίνος, Ἀπελλῆς), ἐν τῇ πολιτεύσει (Περικλῆς, Ἀριστείδης, Κίμων), ἐν τῇ στρατεύσει (Λεωνίδας, Μιλτιάδης, Θεμιστοκλῆς) κλ.

Τί δὲν δύναται νὰ ἀναφέρῃ ὁ ἱεροκῆρυξ ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ, ὅποια ἔξοχα ὑποδείγματα ἀρετῆς, φιλοπατρίας καὶ ἠθικῆς διδασκαλίας!

Τί τέλειον, ὅπερ δὲν εἶπον, ἢ τί γενναῖον, ὅπερ δὲν ἐπραξάν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι;

Ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος προεῖδεν ἡ μεγάλη διάνοια τοῦ Σωκράτους, ὅστις καὶ καταδικαζόμενος στεντορεῖα τῇ φωνῇ διεκήρυξεν, ὅτι καθεύδοντες τὸ λοιπὸν θέλουσι διατελεῖ οἱ ἄνθρωποι· εἰ μὴ τινα ἄλλον ἐπιπέμψῃ ὁ Θεὸς κηδόμενος ἡμῶν.

Ὅπως δὲ μὴ ξενίζωνται οἱ ἀκούοντες, ὅτι οἱ ἐθνικοὶ προβάλλονται ἐν χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ ὡς ὑποδείγματα, ὁ ἱεροκῆρυξ ὀφείλει ἀπλοποιῶν τὸ σοβαρὸν τοῦ θέματος νὰ ἀναφέρῃ τὰ περὶ τοῦ σπερματικοῦ λόγου (ὁμιλῶ πρὸς ἐπιστήμονας θεολόγους), ὅτι τὸ θεῖον ἐνῆργει καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Ἀπολογηταὶ δὲν ὤκνησαν τοὺς πρὸ Χριστοῦ μετὰ λόγου βιάσαντας νὰ θεωρῶσιν ὡς χριστιανούς, ἐφ' ᾧ καὶ μετὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐπέτρεψεν ἡ Ἐκκλησία νὰ συμπρίστανται ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, οἷον Ἀπολλώνιος, Σόλων, Θουκυδίδης, Σοφοκλῆς, Οἰκλῆς κλπ., ὡς βλέπομεν εἰς διαφόρους ἀρχαίους Μονάς (Ἰωάννιναν, Μονὴ Γόλας).

Μετὰ δυνάμεως λόγου δὲ ὀφείλει νὰ ἀναπτύσῃ εἰς τὸν στρατὸν τὰ ἀνωτέρω θέματα ὁ ἱεροκῆρυξ καὶ τὰς μεγάλας μάχας τῶν ἀρχαίων, φροντίζων ὅπως ἐξεγείρῃ τὸ αἶσθημα τῶν στρατιωτῶν, ὅτι τοιούτων προγόνων ἀπόγονοί ἐσμεν, καὶ ὅτι ὡς οἱ πρόγονοι οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον συνεχίζομεν τὸν μέγαν καὶ ἱερὸν ἀγῶνα τῆς κατισχύσεως τοῦ φωτός κατὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, καὶ τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς βαρβαρότητος.

Ἄς ἀναφέρῃ ποῖον θὰ ἦτο τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἂν ἡ δουλεία τῆς Ἑλλάδος ἀντὶ ἀπὸ τοῦ 1453 μ. Χ. ἤρχιζεν ἀπὸ τοῦ 480 π. Χ. ἦτοι πρὸ 2 χιλιάδων ἐτῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Σκλαβίῃ δὴλον ὅτι ναυμαχίας!

Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἐνιαίας ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἥτις ἄλλως εἶναι τὸ σοβαρὸν ὑποκείμενον σπουδῶν πάντων τῶν Πανεπιστημίων τοῦ κόσμου καὶ τῶν διὰ τῶν αἰώνων σοφῶν τῆς γῆς.

Τοιαῦτα τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος θέματα καὶ τὰ διδάγματα, ἅτινα καλῶς ἀναπτυσσόμενα λαμπρῶς ἀποδεικνύουσι τὴν εὐγένειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ παροτρύνουσιν ἡμᾶς πρὸς μίμησιν ὁμοίων γενναίων ἔργων.

β') Μέση περίοδος, ἥτοι Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία (1—1453 μ. Χ.)

Ἄν ἡ προηγουμένη περίοδος εἶναι τὸ ἀνεξάντλητον μεταλλεῖον τῶν μοναδικῶν κατορθωμάτων τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, ἡ μέση αὕτη περίοδος εἶναι ἡ κατ' ἔξοχον κατὰλληλος πρὸς ἀναρρίπισιν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ

αἰσθήματος, εἶναι ἡ περίοδος, ἐφ' ἧς θεμελιούται αὐτὸ τὸ νῦν μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τῆς θρησκείας ἡμῶν, καὶ ὁ χρυσοῦς κρίκος, ὁ συνδέων ἡμᾶς μετὰ τῶν πρὸ Χριστοῦ προγόνων καὶ τῶν μεθ' ἡμᾶς ἐκγόνων.

Οἱ χριστιανοὶ Ἕλληνες μὴ λησμονῶμεν ὅτι συνδεόμεθα τόσον μετὰ τοῦ δήμου τοῦ Περικλέους, ὅσον μετὰ τῆς ἐποχῆς τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου.

Ἄπαν τὸ θρησκευτικὸν ἡμῶν σύστημα, αἱ ἰσχύουσαι τελεταὶ καὶ ἐορταὶ δὲν ἐμορφώθησαν ἐπὶ τοῦ Περικλέους ἐν τῷ Παρθενῶνι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ἁγίας Σοφίας.

Ὁ Ἕλλην ἐνθουσιᾷ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Σοφίας πίπτει μάρτυς! Ἄν διὰ τὸν πρῶτον ὁμιλεῖ τὸ ἰδανικὸν τοῦ καλοῦ, διὰ τὸν νῆον ἕως τῆς ἁγίας Σοφίας ὁμιλοῦσιν αὐτὰ τὰ μυχιαίτατα πάσης Ἑλληνικῆς καρδίας!

Οἱ Βυζαντινοὶ ναοί, εἰς οὓς σήμερον εἰσερχόμενοι προσευχόμεθα, εἰσιν οἱ αὐτοὶ ναοί, εἰς οὓς πρὸ ἡμῶν ἐν τῇ αὐτῇ πίστει προσηυχῆθησαν οἱ πατέρες ἡμῶν.

Ὁ Περικλῆς εἶναι πάππος, ὁ Κωνσταντῖνος πατήρ, ὁ δὲ μεγαλομάρτυς Κωνσταντῖνος, πολυφίλητος ἀτυχῆς Ἡγεμών, ἀδελφός. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ τιμίου αἵματος αὐτοῦ κυρίως ἤδη ἡμῖν ἐναπόκειται.

Ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης ἂς ἀναπτύξῃ ὁ ἱεροκῆρυξ ὅτι ἡ πατρὶς ἡμῶν ἔδωκε τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ εἰς τὰ δόγματα.

Ὁ Ἄρειος Πάγος εἶναι ἡ κολυμβήθρα, ἐν ᾗ διὰ τῆς δημηγορίας τοῦ Πκύλου ἐβλαπτίσθη ξύμπασα ἡ νῦν πεπολιτισμένη Εὐρώπη. (Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, οἱ Ἕλληνες πατέρες, ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία — Ἐκχριστιανισμὸς τῆς Εὐρώπης).

Μετὰ δυνάμεως λόγου ἂς ἀναπτύξῃ ὁ ἱεροκῆρυξ τίνες ἐπομένως ἡμεῖς οἱ τὴν ἐλεημοσύνην νῦν ἀπαιτοῦντες παρ' ἐκείνων, οὓς οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐφώτισαν καὶ ἐδίδαξαν.

Ἐκ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων ἔχει ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ διδάξῃ πῶς ἐπὶ τέλους μετὰ μυριάδας θυμάτων μαρτύρων νικᾷ ὁ σταυρὸς (αὐτὸς Κωνσταντῖνος, τοῦτο νίκας), καὶ ἐν θριάμβῳ τίθεται ἐπὶ τῶν στεμμάτων τῶν Βασιλέων τῆς γῆς.

Ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης πόσον ἔξοχα καὶ συγκινητικὰ δὲν εἶναι τὰ θέματα περὶ τῆς ιδρύσεως τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας, τῆς φωτοδόλου ταύτης ἐστίας τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν πάντων τῶν αἰώνων.

Τί ἦτο; Τί εἶναι; καὶ τί ζητοῦμεν, καὶ ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς θείας λειτουργίας καὶ ἡ συνέχεια ταύτης ἅμα τῇ ἐπανακτῆσει τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι ἡ ἐθνικὴ πεποίθησις, ὅτι πρὸς καιρὸν ἡττήθη ὁ Ἑλληνισμός, καὶ ὅτι μετὰ πάροδον χρόνου πάλιν ὁ Ἑλληνισμὸς θέλει ἐπανελεῖν εἰς τὴν ἐστίαν αὐτοῦ.

Πλὴν δὲ τούτων τὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, αἱ κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἀβάρων νίκαι (625), ὁ Πατριάρχης Σέργιος, ἡ ὁδηγήτρια, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ὁ

Ιεροσολύμων Ζαχαρίας, ὁ ἀνὰ τὰ βάθη τῶν φυλακῶν τῆς Περσίας γράφων εἰς τὴν ἀποιμάντην αὐτοῦ ποίμνη καὶ τοὺς ὁρφανοὺς αὐτοῦ τέκνοις» ὀνομάζει ἐαυτὸν αἰρημον καὶ αἰχμάλωτον», ἡ τῇ 15 Μαΐου 627 ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀναγνωσθεῖσα ἐκ Περσίας ἐπιστολὴ τοῦ Ἡρακλείου, ὅτι ἀέπесεν ὁ θεομάχος Χοσρόης καὶ ἐξωλόθρευθη ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ. Ἡ μετὰ τοῦ τιμίου ζόλου καὶ Ζαχαρίου τοῦ Πατριάρχου θριαμβευτικὴ εἰσοδος τοῦ Πατριάρχου Ζαχαρίου Ἱεροσολύμων καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀνύψωσις τοῦ τιμίου σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου), ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδόξιας, ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου παραδοχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ βάπτισις τῶν Ρώσων (955), τὰ κατωρθώματα Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, Βασιλεῖου τοῦ Μακεδόνης, Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου (πρῶτῃ ἐμφάνισις τῶν Τούρκων, Σελδουκίδαι). Οἱ πρῶτοι νικηφόροι τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνες (περὶ τὸ 1045), αἱ νίκαι Ρωμανοῦ, Ἀλωσις Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων. Ἡ μεγάλη παράκλησις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Θεοδώρου τοῦ Λασκάρεως, ἐπανάκησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως (26 Ἰουλίου 1261) καὶ θριαμβευτικὴ εἰσοδος ἐν αὐτῇ Μιχ. Παλαιολόγου (15 Αὐγούστου 1261). Πολιορκία καὶ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπεράνθρωποι προσπάθειαι τοῦ Κωνσταντίνου πρὸς διάσωσιν, ὁ ἔξοχος καὶ συγκινητικὸς λόγος τούτου.

Ταῦτα καὶ μύρια ἕτερα ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα εἰσι θέματα πρῶτης δυνάμεως πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἐξέγερσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἐπὶ τῆς περιόδου ταύτης ὁ ἱεροκῆρυξ βασιζόμενος δύνανται νὰ ἀναδείξῃ τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων, τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ ἐορτῶν, ἅς μέχρι σήμερον εὐσεβῶς ἐπιτελοῦμεν καὶ ὑπὲρ ὧν μαχόμεθα. (ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ „ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ„(*)

ΠΡΟΣ

Τὸν Ὁρθόδοξον Λαὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ ἐνίσχυσε τὸν γενναῖον ἡμῶν στρατόν, ὅστις νικηφόρος καὶ ἀνευ μεγάλων ἀπωλειῶν διασχίζει τὰ Μακεδονικὰ καὶ Ἡπειρωτικὰ πεδία καὶ βαίνει μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ Πανελληνίου πόθου, ὅπως σκορπίσῃ τὴν ἑλευθερίαν καὶ τὰ συμπαρομαρτοῦντα ταύτῃ ἀγαθὰ

(*) Ἡ παρούσα ἑκκλῆσις ἐδημοσιεύθη τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν τύπον.

εἰς τοὺς ἀλυτρώτους ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἐνατενίζουσιν εἰς τὴν γλυκεῖαν τῆς Ἐλευθερίας τῶν ἡμερῶν πρὸ πεντακοσίων περίπου ἐτῶν.

Ἑλλήνες Χριστιανοί!

Μὴ παύσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ δοξάζωμεν τὸν Παντοδύναμον Θεόν, εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται τὸ θάρρος καὶ ἡ γενναιότης τοῦ δαφνοστεφοῦς στρατοῦ μας. Μὴ ἀπομακρυνώμεθα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας, ἐν ᾗ περικλείεται ἡ θεία ἀλήθεια, διότι αὕτη ἐνέπνευσε καὶ ἐνίσχυσε πολλάκις πολλοὺς τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων νὰ μεγαλουργήσωσι κατὰ πολυωνύμων βαρβάρων ἐχθρῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅσας ἐθριάμβευον κατὰ βαρβάρων οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἐθριάμβευον διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν.

Ἡ γιγαντομαχία τοῦ 1821 εἶνε ἑτέρα τρανοτάτη τῆς ἀληθείας ταύτης ἀπόδειξις. **Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν, γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν**, ἔτρεχον πρὸς τὸν θάνατον οἱ ἀθάνατοι τῆς ἡρωϊκῆς γενεᾶς ἡρώες. Ὅσφ δὲ μέγα κατόρθουν, τόσφ περισσότερον ἐπέμενον εὐχαριστοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν. Πρὸ τῶν μαχῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν βοήθειαν· μετὰ τὴν νίκην ἐδοξολογοῦν τὸν δοτῆρα τῆς νίκης Θεόν. Δακρύων καὶ γονυπετῆς πρὸ τῆς Θεοτόκου ὁ Κολοκοτρώνης ἐπικαλεῖται τὴν θεῖαν βοήθειαν διὰ νὰ νικήσῃ, δακρύων καὶ γονυπετῆς ὁ Κανάρης εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν διότι ἐνίκησεν.

Ἑλλήνες,

Ἄς δειχθῶμεν γνήσιοι τῶν μεγάλων τούτων προγόνων ἡμῶν ἀπόγονοι καὶ ἅς ἐμμένωμεν ἀφωσιμένοι λόγοις καὶ ἔργοις εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν τὴν δυναμένην νὰ ἐμπνέῃ καὶ ἐνισχύῃ τοὺς μικροὺς καὶ ἀσθενεῖς, ὅπως ἀποδεικνύωνται μεγάλοι καὶ ἰσχυροί. Ἐν τῇ πίστει καὶ διὰ τῆς πίστεως δύνανται νὰ θριαμβεύῃ ἡ φυλὴ μας. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τῆς. Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ὑψωσεν ὡς σύμβολόν του τὸ **ἐν τούτῳ νίκα**, ὅπερ ἀναπολεῖ μίαν ὡραίαν σελίδα τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ. Ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ καὶ διὰ τῆς ὀρθοδοξίας θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος συνελθὼν καὶ πάλιν εἰς Γενικήν Συνέλευσιν τὴν παρελθούσαν Τρίτην (16ην τρέχοντος), ἵνα ὀριστικῶς ἀποφανθῇ περὶ τοῦ τρόπου τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ ἐν ταῖς προούσας τῆς Πατρίδος ἀνάγκαις ἀπεφάσισεν ἵνα αἱ μὲν προκαποφασισθεῖσαι 1000 δραχμαὶ διατεθῶσι πρὸς ἀγορὰν φλανελλῶν ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ ψύχει ἀγωνιζομένου στρατοῦ.

— Ἐκτός τούτου ἀπεφάσισεν ἵνα οἱ μὲν τακτικοὶ αὐτοῦ πόροι διατεθῶσιν ἐν τῷ παρόντι ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἀπροστατευτῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων, ἑτεραι δὲ 1000 δραχμαὶ νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς ὅ,τι ἐπείγουσα ἀνάγκη ἤθελεν ὑπαγορεύσει.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ κεντρικῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης κατανυκτικῶτατα ἐτελέσθη συμφῶνως τῇ ἀποφάσει τῆς Γ. Συνελεύσεως τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἱερὰ λειτουργία καὶ παράκλησις ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου ἐκκλησιάσματος, καθ' ἃς κατάλληλον καὶ κατασυγκινήσαντα πάντας μέχρι λυγμῶν λόγον ἀπήγγειλεν ὁ ἐλλογιμώτατος καθηγητὴς καὶ Θεολόγος κ. Γ. Γέγλης.

— Εἶναι ἄξιος ἰδιαιτέρας μνείας ὁ ἀκάματος ζῆλος τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἡμῶν καὶ τῶν εὐγενεστάτων πικηπισσῶν, αἵτινες μετ' αὐτοθυσίας σπανίας ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ ἐξάσκησιν τῆς περιθάλψεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων καὶ τῆς θεραπείας τῶν τοῦ πολέμου τραυματιῶν.

— Εἶναι καταπληκτικὴ ἡ πανταχόθεν τοῦ κόσμου, ἐνθα εὐρίσκονται Ἕλληνες, συρροὴ τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὅπλα ἐπιστράτων καὶ ἐθελοντῶν, ἰδίως μάλιστα ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ἀναμείρηστον τεκμήριον τῆς ζωῆς καὶ φιλοτιμίας τοῦ ἔθνους.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετ' ἀπεριγράπτου ἐκ χαρᾶς συγκινήσεως γίνεται δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀπελευθερουμένων ὁμογενῶν τῆς Μακεδονίας. Ἐπίσης ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος, νῦν δὲ καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

— Θερμὰ συγχαρητήρια ἀπέστειλαν ἤδη καὶ οἱ Μητροπολίται τῶν ἀπελευθερωθέντων μερῶν, ὁ Ἑλασσῶνας, ὁ Γρεβενῶν καὶ ὁ Κοζάνης πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν, ὅποθεν ἐδόθη ἡ κατάλληλος ἀπάντησις.

— Οἱ Βούλγαροι πρὸ πάσης μάχης προσεύχονται. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν εἶναι ἀξιολύμητον. Ἀποδεικνύει δὲ τοῦτο τὴν συναίσθησιν, ὅτι ὁ ἀγὼν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τοιοῦτος ἀγὼν πρέπει νὰ διεξάγῃται ὑπὸ τὴν πανσθενῆ προστασίαν τοῦ Ὑψίστου, ὑπὲρ τοῦ θελήματος τοῦ ὁποίου διεξάγεται καὶ παρ' οὗ διὰ τοῦτο εὐλογεῖται.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν ὁμᾶς εὐσεβῶν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ἐτέλεσεν ὁλονύκτιον ἀκολουθίαν μετὰ παρακλήσεως ἐν τῷ παρὰ τῷ κτήματι Ρούφου Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἐσταυρωμένου ὑπὲρ εὐδώσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν χριστιανικῶν ὅπλων.

— Ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ ταύτῃ παρακληθεὶς παρέστη καὶ ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἱεροκλήρων ἱερολόγ. κ. Φιλ. Κουρίτης, ὅστις ὁμιλήσας συγκινητικῶτατα ἐξῆρε δεόντως τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς καὶ ἀπέδειξε δι' ἱστορικῶν ἀναμφισβητήτων παραδειγμάτων, προσφυῶς καὶ ἐπικαίρως ἐκλεχθέντων ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ τῆς τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 τὰ ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης προσελθόντα ἐξαισία θαύματα ὑπὲρ τῶν διὰ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Θρησκείαν ἀγωνιζομένων.

— Συνεπείᾳ ἐκθέσεως τοῦ ἐν Τεργέστη ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτου πρὸς τὸν τέως πρύτανιν κ. Σ. Λάμπρον, ὅτι ὁ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Τεργέστης τάφος τοῦ πρὸ 60 ἐτῶν θανόντος ἀγωνιστοῦ καὶ μεγάλου εὐεργέτου τοῦ Πανεπιστημίου Δημ. Πλατογένους εἶναι παρημελημένος καὶ ἀνεπίγραφος, ἡ Πρυτανεία τοῦ Πανεπιστημίου

ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν ἀναμνηστικῆς πλακὸς μετὰ σχετικῆς ἐπιγραφῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ.— Ἐξεδόθη ἐπὶ καλλιτεχνικοῦ χάρτου τύπραναγγεληθέν σπουδαῖον ἔργον τοῦ Ἀρχιμ. κ. Θεοφυλάκτου Παπακωνσταντίνου τὸ ἐπιγραφόμενον «Ὁ Μέγας Βασίλειος» τιμώμενον δρ. 2,50 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ 3 50 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, εὐρίσκεται δὲ παρ' ἡμῶν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ ἡμέτερον Γραφεῖον πολυπληθεῖς καθ' ἐκάστην προσέρχονται πτωχαὶ οἰκογένειαι στρατευθέντων ζητοῦσαι παρ' ἡμῶν βοηθήματα ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν παρὰ τῶν οἰκείων ἐπιτροπειῶν διδομένων. Τοῦτου ἕνεκα, ἐκτός τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, δηλοῦμεν ὅτι δεχόμεθα καὶ τὴν προσφορὰν πρὸς βοήθειαν τῶν οἰκογενειῶν τούτων οἰουδήποτε, πλουσίου ἢ πτωχοῦ καὶ ὁσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, προκειμένου περὶ ἀνάγκης καὶ καθήκοντος, οὐ ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἑλληνὴ μὴ ἔχων πλήρη συνειδησίν. Τῶν ὀνομάτων τῶν προσφερόντων καὶ τοῦ δοθέντος ποσοῦ παρ' ἐκάστου θέλει δημοσιευεσθαι ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ τοῦ Περιοδικοῦ ἡμῶν κατάλογος.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ Συνεδρία τὸ Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἀπεφάσεν, ἵνα ἡπροκηρυχθεῖσα φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ὑπὲρ ἀποφυλακίσεως διὰ χρῆν κρατουμένων πτωχῶν, ἥτις ὠρίσθη νὰ διεξαχθῇ κατὰ τὴν 26, 27 καὶ 28 τοῦ μηνὸς τούτου, ἀναβληθῇ ἕνεκα τῆς παρούσης ἀγωνιώδους καταστάσεως, μέχρις οὗ ἐπανέλθῃ ἡ ἰσυχία, νὰ χρησιμοποιῇ δὲ ὑπὲρ βοηθείας τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων, διότι οἱ διὰ χρῆν κρατούμενοι ἀπεφυλακίσθησαν ἤδη πάντες ἀποφάσει τῆς Σ. Κυβερνήσεως. Συνιστῶμεν δὲ τοῖς μέλεσι τοῦ εὐαγοῦς ἡμῶν Σωματείου, ὅπως μὴ διακόψωσι τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς κοινωφελέστερον καὶ ἐθνικώτερον σκοπὸν μελλούσης νὰ ἐξυπηρετήσῃ φιλανθρωπικῆς ταύτης ἀγορᾶς.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1912 ὁμιλήσουσι. Τὴν μὲν πρωΐαν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ ἱεροδ. κ. **Φιλάροτος Κουρίτης**.

Τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ὡρα 3 1/2 ὁ καθηγητὴς κ. Γεωρ. Γέγλης Δ. Θ. καὶ

Ἐν τῇ Σχολῇ θηλέων Σούτσου (ὁδὸς Μετάνορου 12), 4 ὁ κ. **Ἀρ. Χαροκόπος** καθηγητὴς.

Τυπογραφεῖον «**ΝΟΜΙΚΗΣ**», Α. Χ. Βαργιανίτου

Ὀδὸς Πραξιτέλους 34.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

—Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐμαρτύρησεν ἐν τῇ γενετείᾳ αὐτοῦ πόλει Θεσσαλονίκῃ ἐπὶ Μαξιμιανοῦ Γαλερίου ἐν ἔτει 306 μ. Χ. Οἱ Θεσσαλονικεῖς ἐξ ὅχλου ἐτίμων αὐτὸν καὶ ὠμνουν οὕτω· «Μὰ τὸν σὸν καὶ ἡμῶν ἀπάντων Δημήτριον, τὸν κηδεμόνα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πολιοῦγον».

—Δύο σκοτεινοὶ θάλαμοι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἰς εἰς τὴν βορειοανατολικὴν καὶ εἰς εἰς τὴν βορειοδυτικὴν αὐτοῦ γωνίαν. Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου εἶναι ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ, ὅστις ἦτο καὶ ἡ εἰρκτὴ αὐτοῦ. Ὑπάρχει δὲ καὶ τρίτος συνεχόμενος μετὰ τοῦ ναοῦ ἐντὸς Τουρκικῆς οἰκίας, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶναι τὸ λουτρόν, ἔνθα ἐξέπνευσε μαρτυρήσας ὁ Ἅγιος.

— Ναοὶ ἔχοντες μεγάλην ἀρχαιολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ διεσώθησαν τέσσαρες μεταβεβλημένοι εἰς τζαμίαι: Ὁ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὅστις νῦν καλεῖται Ὁρτάν Σουλτάν Ὁσμάν τζαμίσι, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, νῦν Κασιμίε, ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Ἀγίας Σοφίας, οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ὁμοία τῷ ναῷ τῆς Καμκαριωτίσσης (ἡμαρτημένως Καπνικαρέα καλούμενη) τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, νῦν Σουδκ σου τζαμίσι.

— Οἱ Τούρκοι καὶ ἰδίως αἱ χανούμισσαι μεγάλην εἶχον εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἅγιον Δημήτριον, μεταβίβουσαι πολλάκις καὶ προσκυνοῦσαι εἰς τὸν Ναὸν αὐτοῦ. Ἄπειρα δὲ εἶναι τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου τούτου, ἐν οἷς ἀναφέρονται καὶ τιμωρίαι Τούρκων ἀνευλαβῶς καὶ ὕβριστικῶς περὶ αὐτοῦ ἐκφρασθέντων.

— Ο Μέγας Κωνσταντῖνος εἶχε συντάξει τὴν περίφημον εὐχὴν ταύτην, ἣν οἱ στρατιῶται ἐπὶ καθαροῦ πεδίου προΐοντες καὶ ἄνω τὰς χεῖρας αἰρούντες ἔλθον :

«Σὲ μόνον οἶδμεν Θεόν, Σὲ βριτιά γινώσκουμεν, Σὲ βοηθόν, ἀνσκαλούμεθα, παρὰ Σοῦ τὰς νίκας ἡράμεθα, διὰ Σοῦ κρείττους τῶν ἐχθρῶν κατέστημεν, Σοὶ τὴν τῶν ὑπαρξάντων ἀγαθῶν χάριν γινώριζουμεν, Σὲ καὶ τῶν μελλόντων ἐλπίζουμεν, Σοῦ πάντες ἰκέται γινόμεθα, τὸν ἡμέτερον βριτιά Κωνσταντῖνον παῖδάς τε αὐτοῦ θεοφιλεῖς, ἐπὶ μήκιστον ἡμῖν βίου σῶον καὶ νικητὴν φυλάττεσθαι πο-
τνιώμεθα»·

Г. ДАМПАКН

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΙΓΡΑΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

γ') Νεωτέρα περίοδος
(1453—1912)

Ἄλλ' ἂν ἡ πρώτη περίοδος δεικνύει τὴν εὐγένειαν τῆς ἡμετέρας Φυλῆς, ἡ δὲ δευτέρα τὸ μεγαλεῖον τοῦ διὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ δεσποσάντος χριστιανισμοῦ καὶ τὰ ἀπαράμιλλα κατορθώματα τῶν χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων, ἡ τρίτη περίοδος ἡ ἐξιστοροῦσα τὴν ζοφερὰν νύκτα τῆς δουλείας, καὶ τὰ μαρτύρια, εἰς ἃ ὑπέστηθεν ὁ Ἑλληνισμός, προκαλεῖ καὶ ἐξεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος

α') τὴν εὐγενῆ ἀγαπάκτῃσιν αὐτοῦ,

6') τὴν ἀνάγκησιν τῆς ἀπολεσθείσης αὐτοῦ γώρου.

γ') τὴν ἐκδίχτην διὰ τὰ μηχανικά καὶ τὰς ὕδρεις, ὥς
ὕπερστί τὸ εὐγενέστερον ἔθνος τῆς γῆς, καὶ

δ') ὅπερ σπουδαιότατον, τὸ καθήκον πρὸς ἀπελευθε-
ρωσιν τῶν ἔτι ὑπὸ τὸ φάσγανον τοῦ Τούρκου ἀναστεναζόν-
των ἡμῶν ἀδελφῶν.

Ὑπῆρξεν εἶδος ἀτιμώσεως καὶ θανάτου, ὅπερ ὁ ἀπὸ τοῦ Ἄδου ἐξεληθὼν τύραννος δὲν ἐφήρμοσεν ἐπὶ τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν;

Ἐνταῦθα ὁ ἱεροκλήριος, ἔχων καθήκον νὰ ἐξεγείρῃ τὸ ἐκ τῶν γεγονότων αὐτῶν προκύπτον δίκαιον αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὁφείλει νὰ ἀναπτύσῃ εἰς τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ αὐτὰ τὰ πικρὰ γεγονότα, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ νῦν (1453 - 1912), ἥτοι ἐπὶ πέντε αἰῶνας, ὑπέστη τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μεχρι σήμερον ἡ ζωὴ τῶν ὑπὸ τοῦς Τούρκους χριστιανῶν εἶναι συνεχὴς κόλπαις, συνεχὲς μαρτύριον, ὅτι ὁ Τούρκος εἶναι ὁ ἀκοίμητος σκόληξ, ὁ κατὰ τρώγων τὰ σπλάγχνα τῶν χριστιανῶν καὶ ὡς λίαν προσφυῶς ὁ Μέγας Οἰκονόμος λέγει :

αὐτὴν ὅλην τοῦ χριστιανοῦ ἡ ζωὴ εἶναι μεταλλεῖται τοῦ τυ-
ραννοῦ του. Ἐορτάζουσι τὸ Πάσχα οἱ χριστιανοί· χρεω-
στοῦσι νὰ πληρώσωσι τὸν Τοῦρκον. Ἐορτάζει ὁ Τοῦρκος το
Βαΐράμι του· χρεωστοῦσι νὰ πληρώσωσιν οἱ χριστιανοί. Τε-
λεῖται νουὸ τινος πανήγυρις· πλήρωσον χριστιανέ.... Γά-
μον ἔχει ὁ χριστιανός· χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ τὴν ἄδειαν.
Ἀπέθανεν ὁ χριστιανός· πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ νεκρός, ἂν
μέλλῃ νὰ ταφῇ, πάντοτε καὶ πνεύματι ὁ χριστιανός ὀφεί-
λει νὰ πληρώσῃ, καὶ ἔχη, καὶ δὲν ἔχη καὶ δικαίαν καὶ ἄ-
δικαν. Θέλησις τοῦ Σουλτάνου εἶναι· νὰ γυμνώσῃ τοὺς ὑπη-
κόους, ὥστε νὰ περιπικτῶσιν ἀνέστικοι καὶ ἄθλιοι καὶ πνε-
τάποροι ρακενδῦται, ζωσμένοι σχοινίον, καὶ τὰς τρίχας ραί-
νοντες ἔξω τοῦ τετρουπημένου πύλου τῆς ἐκυτῶν κεφαλῆς·»

Τίνα εἶναι τὰ αἰσθήματα τοῦ κατκτητοῦ ἐφάνησαν ἡμέσως μετὰ τὴν ἄλωσιν, ὅταν ὁ ἀλλόλαστος τύραννος μὴ δυνήθεις νὰ ἐξυβρίσῃ τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου τοῦ Αὐλάρχου τοῦ Παλαιολόγου Νοταρᾶ, διέταξε τὸν φόνον αὐτοῦ, καὶ πρὸ τούτου, πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ τὸν φόνον τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὃν ὁ χρηστὸς πετὴρ προέτρεπε νὰ δεχθῶν εὐχρίτως, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀντὶ τῆς ἀτιμώσεως.

Εὐθὺς τότε ὁ μετὰ τὴν ἄλωσην Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, πρῶτος ὑπεγράψε καὶ ὠνόμασεν ἐκείτῳ «Πατριάρχῃ τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», διότι πένητες τοὺν-τεῦθεν πτωχοὶ καὶ δοῦλοι ἐλέφ τῶν κρατούντων τὴν κερκ-λὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, τὸ πέως ἐνδοξον γένος τῶν Ἑλ-λῆνων, οἵτινες διὰ τὰς συνεχεῖς ἐναντίον τῶν βραβύρων νί-κας καυχώμενοι, τὸ στρατεύμα αὐτῶν ἐκάλουν αὐτὸ ἄπλη-κτον».

Τὴ δὲν ἔχει νὰ διδάξῃ ἀπὸ τῆς περιόδου τούτης ὁ ἱε-
ροκλήρυς, συγκινῶν καὶ συγκλονῶν μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς
καρδίας τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου ;

Τὸ παιδομάζωμα, οἱ θρῆνοι τῶν μητέρων, οἱ ἀπυχνισμοὶ τῶν ἀγιοτάτων Παιτριάρχων, Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, Παρθενίου τοῦ Α', Παρθενίου τοῦ ἀπὸ Χίου, Γαβριήλ

↳ Kuejjer in Kuejjer

Β', Μελετίου ἀπὸ Λαρίσης, Κυρίλλου τοῦ Ζ' ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Γρηγορίου τοῦ Ε', οἱ ἀπαγχονισμοὶ καὶ φόνοι ἀναριθμήτων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Βυζαντίου καὶ καθ' ὅλον τὸ Τουρκικὸν Κράτος, τὸ ζῦρισμα τοῦ πώγωνος τοῦ γέροντος Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Α', αἱ συνεχεῖς δημεύσεις τῶν σκευῶν καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν χριστιανικῶν νικῶν, ἐπὶ προφάσει ἀνακαλύψεως ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ἀρχῆς, ἡ μετατροπὴ τῶν χριστιανικῶν νικῶν εἰς Τζαμιά, ἡ ἐπὶ ποιῶν θανάτου ἀπαγόρευσις τῆς κρούσεως τῶν κωδῶνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπιδιορθώσεως τούτων, ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἁγίων Τραπεζῶν καὶ τῶν ἁγίων μνησμάτων, ἡ ἀρπαγὴ τῶν ὁρατίων Ἑλληνίδων, ἡ σφαγὴ τῶν μητέρων, ὧν βρέφη ἐν Χίφ εὐρέθην βυζάνοντα τὸ αἷμα αὐτῶν, ἡ σφαγὴ τῶν βρεφῶν, ὧν τὰς σάρκας ἐβίαζον νὰ καταφάγωσιν αἱ μητέρες, ἡ ἀποκοπὴ τῶν γλωσσῶν, ὅπως πύσωσιν οἱ Ἕλληνες ὁμιλοῦντες τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, ὁ ἐν Κ] εἰσεὶ διὰ μιᾶς καταποντισμὸς 500 καὶ εἰς 200 ἐτέρων ἐμπόρων, αἱ πωρολήτεις καὶ κατασκαφαὶ ἀθῶων πόλεων (Κυδωνία, Ψαρὰ κλπ.), ἡ φοβερὰ σφαγὴ τῆς Χίου, τῆς 48 χιλ. ἐπρέχθη καὶ 47 χιλ. ἐπωλήθησαν δοῦλοι, αἱ τελευταὶ 60 χιλ. χριστιανῶν σφαγῇ τῆς Συρίας, τῆς Κρήτης, κλπ. κλπ., ταῦτα πάντα εἰσιν ἔργα, ἅτινα μόνον ἀπὸ τοῦ Ἀδου ἀνελπηθήσαντες, δίκαιοις ἠδύναντο νὰ πράξωσι καὶ δυστυχῶς ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν Μεγάλων Σεβ. χριστιανικῶν Δυνάμεων.

Πίσσον δὲ σιγαινητικῇ δὲν εἶνε ἡ πράξις τῶν Παργίων, ὅτε τῷ 1811 οἱ Ἀγγλοὶ ἀντὶ χρημάτων ἐπώλησαν τὴν Πάργην εἰς τὸ φοβερὸν θηρίον τῶν Ἰωαννίνων, οἱ Παρῆγοι μετὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τῶν ὅπλων αὐτῶν ἀνασκάψαντες τοὺς τάφους, πρέλκον μεθ' αὐτῶν καὶ τὰ ὅσα τῶν γονέων αὐτῶν εἰς τὰς γείτονας Ἰονίους νήσους καταφυγόντες!

Εἰς Σικελικὸς ἔσπερος ἦνοιξε τὰς πύλας τοῦ Ἀδου καὶ κατέπεε χιλιάδας ἀδελφῶν χριστιανῶν, 167,649 χιλ. τοιοῦτοι ἔσπεροι, ὅσας κάμνουσι 459 ἔτη, πόσιν καταστροφὴν δὲν ἐπέφερον εἰς τὸ τλήμων Ἑλληνικὸν γένος;

Διότι ἄνευ ὑπερβολῆς συνεχεῖς Σικελικοὺς ἔσπερους ἦγε καὶ ἄγει ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπὸ τὸ φοβερὸν φάσγανον τῶν ἀπαισιῶν τούτων τυράννων.

Ἄν δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς θείας Προνοίας, διότι ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Σωτῆρος, ὅτι διὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἐνταῦθα ὁ ἱεροκῆρυξ ἔχει ἀφθονίαν νὰ διηγηθῇ θαυμάτων τῆς θείας Προνοίας πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους (Πέρσαι, Χοσρόης, Ἀκάθιστος Ὕμνος κλπ.) καὶ μυρία νὰ διηγηθῇ παραδείγματα τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ νεομαρτύρων ὡς καὶ τῶν μεγάλων ἀοιδίμων διδασκάλων τοῦ ἔθνους.

Οἱ νεομάρτυρες. — Ἐκ τοῦ θέματος τούτου ἔχει νὰ

δείξῃ ὁ ἱεροκῆρυξ, ὅτι πᾶσα γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετεβλήθη εἰς σφαγεῖον καὶ πᾶν δένδρον εὐσχοφύλλον, περὶ ὃ ἠδύναντο νὰ τρυφῶσι τὰ αἰμοχαρῆ θηρία, οἱ Τοῦρκοι, ἐδέχθη ἐπὶ τοῦ κλώνου αὐτοῦ ἀσπύροντα σώματα νεομαρτύρων, μὴ δεχθέντων νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Ἰησοῦν.

Οἱ ψίθυροι τῶν φυλλωμάτων τῶν γηραιῶν πλατάνων πανταχοῦ τῆς Τουρκίας διηγοῦνται τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα τῶν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ νεομαρτύρων.

Ὁ κόσμος δὲν ἔχει νὰ δείξῃ ὅμοια παραδείγματα τῆς προθύμου αὐτοθυσίας τῶν ἁγίων νεομαρτύρων καὶ ἐν γένει τοῦ κλήρου καὶ τῶν χριστιανῶν.

Ὁ ἐκ Σαμαρίνας τοῦ Πίνδου Παπαδημήτριος, οὗ τὸ μαρτύριον περιέγραψεν ἡμῖν ὁ Pouqueville, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανὸς μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ πέντε Ἀρχιερέων καὶ 36 κληρικῶν (Γόρδων), οἱ μοναχοὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, οὓς ὁ πᾶς διέταξε νὰ σελώσωσι, νὰ θέσωσι χαλινούς εἰς τὸ στόμα αὐτῶν καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν οἱ τύραννοι καθήμενοι νὰ καταδιώκωσι τοὺς χριστιανούς εἰς τὰ ὄρη, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν μοναχῶν ἐξέπνευσαν καθ' ὁδὸν ἐκ τῶν ραβδισμῶν, τῶν πληγῶν καὶ ἐκ τοῦ κόπου τῆς τετραποδιστὶ βελτίσεως (Pouqueville), οἱ ἅγιοι Μάρτυρες τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐν Χίφ καὶ οἱ 200 κληρικοὶ τῆς Νέας Μονῆς οἱ ἐν στόματι ρυμφίας πάντες διελθόντες, διότι ἡμύνοντο ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Μονῇ καταφυγόντων γυναικοπαίδων (Pouqueville), ἡ ἀπαγχονιστὶς καὶ ἡ ἐκ τοῦ φρουρίου Κορώνης κατακρήμνισις τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου, τὸ μὲν διότι ἠρνεῖτο τὴν ἐξώμοσιν, τὸ δὲ διότι οὕτως ἔπρεπε νὰ ἐορτασθῇ ἡ εἰς τὴν πόλιν εἰσόδος τοῦ Πᾶσ, αἱ θυσαίαι τῶν ὀλοκαυτωμάτων τοῦ Ραγῶν Ἰωσήφ καὶ τοῦ Γαβριὴλ Ἀρκαδίου καὶ ἄλλων, θυσαίαι, ἃς μόνον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος οἶδε νὰ προσφέρῃ, οἱ ἐν ταῖς φυλκαῖς Τριπόλεως Ἀρχιερεῖς, οὓς κατέφκον οἱ μῦς καὶ τὰ βρωμερὰ ζώφια, καὶ ἐξ ὧν ὁ Μονεμβασίας καὶ ἀπέθανεν ἐν αὐταῖς, ὁ ἐν Σινᾷ παλαιότερον θανατωθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου Ἰωάννης ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ κρεμασθέντες ἢ ἐν φυλκαῖς ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω πολυειδῶς βλαπθέντες ἅγιοι Νεομάρτυρες ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Ἰωαννίνοις, ἐν Κύπρῳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν Ἀθήναις, ἐν Καρπενήσιῳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν Ἀσίᾳ, ἐν ταῖς νήσοις, ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἐν Δαμασκῷ καὶ Συρίᾳ, Λιβάνῳ καὶ Παλαιστίνῃ, ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Ἐφέσῳ, ἐν Φιλαδελφείᾳ, ἐν Περγᾷ καὶ πανταχοῦ ἄλλαχοῦ ὑπέστησαν τοιαῦτα μαρτύρια, ἐν πολλοῖς ὑπερβαίνοντα τὰ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων.

Ἄς ποιῆται δ' ἐκκλησίαι ὁ ἱεροκῆρυξ εἰς τὰ χυθέντα ἅγια αὐτῶν αἷματα, ὅπως ταῦτα συντελέσωσι πρὸς τελείαν ἀποκατάστασιν καὶ ἐλευθέρωσιν τοῦ Γένους. Ἄς προτρέπη πρὸς μίμησιν τούτων καὶ ἃς δεικνύῃ εἰς τοὺς γενναίους τῆς Πατρίδος στρατιώτας, ὅτι ἀντὶ προσκαίρων πόνων ἐδέξαντο ἀμάραντον στέφανον τῆς ἀφθόρου καὶ ἀθανάτου δόξης.

(Ἀκολουθεῖ)

μέσων, οἷον τῆς θρησκείας, τῆς ἀνατροφῆς, τῆς διοικήσεως, τῶν νόμων κτλ., αὐξήσις καὶ ἐνίσχυσις τῶν ἀρετῶν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν πολιτῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

*. *Εάν θυμώσης ἐναντίον ἐκείνου ὁ ὁποῖος σὲ ἐλοιδώρησε, θεοβαίνεις ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια σὲ ὠνείδισε. Ποῖον τῷ ὄντι πρᾶγμα εἶναι πλέον ἀνόητον ἀπὸ τὴν ὀργήν; *Εάν δὲ ὑπομένης χωρὶς νὰ θυμώσης, ἐντροπιάζεις ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σὲ ὕβρισε, διότι ἀποδεικνύεις εἰς αὐτὸν ἐμπράκτως τὴν σωφροσύνην σου.

Θεολόγος Γρηγόριος

*. Τὸ νὰ ὀλιγορῇ τις καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ὑπομένῃ συμφορὰς εἶναι ἴδιον μεγάλης καὶ πολυειδοῦς ἀνοησίας.

Νεῖλος

. Μὲ ὀλοφάνερα παραδείγματα ὁ Κύριος ἡμῶν μᾶς ἐδίδαξε τὸν δρόμον τῆς ὑπομονῆς, ὑπομείνας μὲ πραότητα καὶ χωρὶς νὰ κινηθῇ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτύπησεν ὁ ποιητὴς καὶ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δὲν διέταξε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ στείλῃ ζωντανὸν εἰς τὸν Ἄδην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρράπισεν, ἀλλὰ τὸν ἐνουθέτει καὶ τὸν ἐδίδασκε λέγων εἰς αὐτόν* ἐάν κακῶς ὠμίλησα μαρτύρησον τὸ κακὸν τοῦτο, ἐάν δὲ ὠμίλησα καλῶς, διατὶ μὲ δέρνεις;

(Μ. Βασιλείος)

*. *Εάν ὑπομείνης, ὁ καρπὸς σου ἐστὶν ἐν ἀγαθοῖς.

(Ίωβ)

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Οἱ διδάσκαλοι τοῦ Γένους. — Ἐκκλησίαι, νάρθηκες, ὑπόγεια, ὄρη, σπήλαια, χαράδραι, ποταμοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι τὰ σχολεῖα, εἰς ἃ περίφοβοι κατέφυγον αἱ Μοῦσαι καὶ τὰ γράμματα, καὶ ἅτινα κατὰ τὸν σοφὸν Φίλιππον Ἰωάννου πρὸ τοῦ 1821 ὁμοιάζον λυχνάρια διφάλεα καὶ ἀμυδρά, σπάνια, ἀναπτόμενα ἐν τῷ σκότει καὶ ἡ αἰφνιδίως ὑπὸ ἀνέμου ἢ κατ' ὀλίγον δι' ἐνδειαν ἐλαίου σβυνόμενα.

Ἐκεῖ τὰ τέκνα τῶν ποτὲ σοφῶν Ἑλλήνων προτάσσοντα τὸ «σταυρὲ βοήθει μοι» ἤρχοντο μανθάνοντα τὴν φυλλάδα, τὸν Ὀκτώηχον, τὸ Ψαλτήριον καὶ τὸν Ἀπόστολον, καὶ εἶτα διὰ πολλῶν κόπων καὶ μόχθων ἀνεζήτουν ποῦ νὰ ἀπέλθωσιν, ὅπως μάθωσι «τὰ καλὰ γραμματικά», καὶ ὅμως διὰ τῶν ὀλίγων τούτων μαθημάτων ἐγίνοντο πῦρ πνέοντα τηλεβόλα κατὰ τῆς δουλείας τοῦ τυράννου.

Δύναται ὡσαύτως ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ ἐξηγήσῃ πόθεν προέρχεται τὸ τρυφερόν «μαμάτιον ἀφ' ἐγγράφου μου λαμπρό, φέγγε μου νὰ περπατῶ», ὅτι φόβῳ τῶν τυράννων ἐν καιρῷ νυκτὸς μετέβαινον τὰ παιδία τοῦ σχολείου εἰς τὸν διδάσκαλον.

Πόσον συγκινητικὴ δὲν εἶναι ἡ διήγησις ὅτι ὅτε ἐκρότησε τὸ πρῶτον τηλεβόλον τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ἑλλήν. ἔθνους, ὁ διδάσκαλος Χρυσόγελως (Σίφνιος) κλείσας τὰ βιβλία καὶ παραλαβὼν τοὺς μαθητὰς ἔσπευσαν πρῶτοι εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. α' Ἡ Ἑλλάς, εἶπε, δὲν ἔχει τώρα ἀνάγκη βιβλίων, ἀλλὰ στρατιωτῶν καὶ ὀπλων.

Ταῦτα εἰσι θέματα συγκινοῦντα, θέλγοντα καὶ ἰδιαζόντως ἐνθουσιάζοντα τοὺς λογίους τῶν στρατιωτῶν ἀκροατὰς, λίαν δὲ ἐξεγείρει τὸ φρόνημα τῶν ἐκ διαφόρων πόλεων στρατευομένων, ἂν ὁ ἱεροκῆρυξ ἀναφέρῃ καὶ τοὺς τόπους, οἵτινες κατὰ τὴν νύκτα τῆς δουλείας ἐχρησίμευσαν ὡς φωτεινοὶ φάροι τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων (Ἀθηναί, Ἀθῶς, Ἀνδρίτσαινα, Αἴγιον, Ἀργος, Ἀργυρόκαστρον, Ἀρδαμᾶριον, Βιέννη, Βουκουρέστι, Βυζάντιον, Βυτίνα, Βρέσθαινα, Βιζήτζα, Δημητσάνα, Δολιανά, Ἐλασσών, Ζαγόρι, Ζαγορά, Θεσσαλονίκη, Ἰάσιον, Ἰωάννινα, Καισάρεια, Κοζάνη, Κρήτη, Κυδωνίαι, Κύπρος, Μέτσοβον, Μιτυλήνη, Μεσσήνη, Μηλίες, Νιμπεγλάρ, Πάργα, Πάτμος, Σμύρνη, Σίφνος, Τραπεζοῦς, Τσαρίτσαινα, Τύρναβος, Χίος κλ. κλ.), ἀναφέρων εἰ δυνατόν καὶ τινὰ τῶν ὀνομάτων τῶν αἰοδιμῶν διδασκάλων τοῦ Γένους (Κοραῆς, Εὐγένιος Βούλγαρης, Θεοτόκης, Μ. Οἰκονόμος, Κούμας, Ψαλλίδας, Ν. Δούκας, Γαζής, Κωνσταντᾶς, ὁ Ἀρδαμαρίου Ἱερόθεος, Πέζαρος, Βενιζέλοι, Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος, Μακάριος ὁ Πάτμιος, Δανιὴλ ὁ Κεραμεύς, Βαρδαλάχος, Φωτιάδης, Νεόφυτος Κουσσοκαλυβίτης, Βάμβας, Πρώτος, Κάτης, Φιλιππίδης, Φερμακίδης, Χρυσόγελως, Σπεράντζας), μετὰ τῶν συγκινητικωτάτων αὐτῶν περιπετειῶν καὶ βιογραφιῶν καὶ τῶν στερήσεων, ἃς προθύμως ὑφίσταντο ἐπὶ μόνῳ τῷ εὐγενεστάτῳ σκοπῷ ὅπως μεταλαμπαδεύσωσιν εἰς τὸ Γένος τὴν γλῶσσαν καὶ μὴ λησμονήσῃ τὸ ἔθνος ποῖα ἐστὶν ἡ γλῶσσα αὐτοῦ.

Ἀς ἀναπτύσῃ δὲ ὁ ἱεροκῆρυξ πῶς παραλλήλως οἱ νεομάρτυρες καὶ οἱ διδάσκαλοι ἠγωνίζοντο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πίστεως καὶ διάδοσιν τῶν γραμμάτων τῆς πατρίδος.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Ἑθνικὴν κατήχησιν τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τῶν συμβάντων τοῦ 1821.

Τὸ 1821

Τὸ 1821 ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ὁ ἱεροκῆρυξ οὐχὶ ὡς τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς γλυκεῖαν χαρρυγὴν τῆς μελλούσης ν' ἀνατεῖλῃ λαμπρὰς ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Γένους καὶ ὅτι τὰς περὶ ταύτης ἐλπίδας αὐτῆς ἡ πατρὶς στηρίζει ἐπὶ τὰς εὐγενεῖς καὶ γενναίας χεῖρας τῶν τέκνων τῆς πατρίδος, ἅτινα τοσοῦτον προθύμως εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος σπεύδουσιν ὅπως ταχθῶσιν ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῆς πρόθυμοι καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν νὰ χύσωσιν ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων ἡμῶν ἀδελφῶν.

Ἐνταῦθα ὁ ἱεροκῆρυξ ὀφείλει νὰ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ὅτι αἱ περιστάσεις τῆς ἀνακτήσεως τῶν ἀπολεσθέντων ἡμῶν δικαιωμάτων δὲν παρουσιάζονται καθεκάστην,

καὶ ὅτι οἱ ἀπὸ τῆς μαύρης ἡμέρας τῆς ἀλώσεως σφαγέντες καὶ ὅπως δὴποτε ἀτιμασθέντες τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν ἀναμένουσι τὴν δικαίαν ἐκδίκησιν καὶ ἱκανοποιήσιν.

Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τοῦ δυνατοῦ τῆς πρὸς γκατῶσεως τοῦ εὐγενεστέρου τούτου τῶν σκοπῶν τῆς πατρίδος ὀφείλει ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ 21 ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ ἀναπτύσῃ τὰ σπουδαιότερα τῶν γεγονότων, τονίζων ὅτι ἀσύντακτοι ἐκεῖνοι, πεινῶντες, πτωχοὶ καὶ γυμνοί, καὶ ἄοπλοι κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς μόνον τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν στηριζόμενοι, ἔπραξαν ὅ,τι μόνον γίγαντες καὶ τιτᾶνες ἠδύναντο νὰ πράξωσιν.

Οὐδὲν δὲ δύναται νὰ ἐξάρη καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ὅπλων, ὅσον ἡ διήγησις τῶν ἀπιστεῦτων κατορθωμάτων τῶν ἡρώων τοῦ 1821.

Δύναται δὲ ἱστορικῶς διὰ γενικῶν γραμμῶν νὰ ἀναφέρῃ τὰ σπουδαιότερα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ τοῦ 1769, τῶν Σουλιωτῶν, τὰ τῶν Κλεφτῶν, Ρήγα Φερραίου, Γερμανοῦ ἐν τῇ Λαύρᾳ, τὰς μάχας τοῦ Βαλτετσίου, τῶν Δολιανῶν, τὰ κατορθώματα τῶν Ψαρρῶν, Σπετσῶν καὶ Ὑδρας, τὰ τῆς Ἐρεσσοῦ, τοῦ Διάκου, τὰ τῆς Τριπόλεως, Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου, τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς (1821), τὰ τοῦ Ἀνδρέου Μιαούλη, τὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Χίου, τοῦ Κανάρη, Καρὰ Ἀλῆ, Μεσολογγίου, Δράμης, Κολοκοτρώνη (1822), τὰ τοῦ Καρπενησίου, τὰ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Βότσαρη, Ὁμέρ Βριῶνη, Βύρωνος (1823), τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Ἰβραήμ, καταστροφὰς Ψαρρῶν, Σάμου, Κέσου (1824), τὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου, Σφακτηρίας, Μεθώνης, Δικαίου, Ὑψηλάντου, τοῦ Ἑλληνικοῦ πλοίου τοῦ ναυμαχήσαντος ἐπὶ 6 ὥρας κατὰ 34 ἐχθρῶν, διασχίσαντος τὰ ἐχθρικά καὶ σωθέντος, ἀπολέσαντος δὲ μόνον δύο ἀνδρας (1825), τὰ τῆς 6' πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου, Βασιλάδι, Κιουταχῆ, τὰ τῶν συμπαθειῶν τῆς Εὐρώπης, τὰ τῆς πολιορκίας τοῦ Αἰτωλικοῦ, τὰ τοῦ κινδύνου νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ δίψης, τὰ τῆς πεφυρακτωμένης σφαίρας, ἣτις ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἐν τῇ ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν συνηγμένους, διετρύπησε τὴν στέγην καὶ τὸ ἔδαφος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνέβλυσε γλυκὺ καὶ ψυχρὸν ὕδωρ (1826), τὰ τοῦ Καραϊσκάκη, τῆς ἐν Πύλῳ καταστροφῆς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου (1827), τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Καποδιστρίου (1828), τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ὁθωνος (1829), τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὁθωνος (1833) κλ.

Ὁ Βασιλεὺς — Αἱ ὁρμαῖαι

Πλὴν δὲ τῶν ἀνωτέρω μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων περὶ δύο σπουδαιοτάτων ἀντικειμένων ὀφείλει ἐν ἐκτάσει καὶ μετὰ ζήλου νὰ ἀναπτύσῃ εἰς τοὺς ἀνδρας:

α') Περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως εἶναι ἱερόν, ἄχειρ Κυρίου ἐπὶ κορυφῇ Βασιλέως, ὅτι ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Βασιλέως συνοψίζεται ὁλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ περὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐνσαρκοῦνται πᾶσαι αἱ ἐθνικαὶ τῶν λαῶν παραδόσεις, ἐφ' ᾗ ἐπὶ τοῦ ἁμ-

βωνος τῆς ἀγίας Σοφίας χρίοντες οἱ Πατριάρχαι τοὺς Βασιλεῖς ἐξεφώνουν τρεῖς τὸ Ἅγιος.

β') Περὶ δὲ τῶν σημαιῶν ὅτι αὕτη εἶναι τὸ ἱερόν σύμβολον τῆς Πατρίδος, ἐφ' οὗ ὑψοῦται ὁ Τίμιος Σταυρός, διὰ τοῦτο ἐπὶ τῇ θέᾳ τούτου ἠλεκτρίζονται τὰ πλήθη καὶ ἀνεξήγητος τις ἐξ αὐτομάτου ἀναπτύσσεται ἐνθουσιασμός, οὗ ἕνεκα προτιμῶσι μυρίου μάλλον θανάτους ἢ τὴν κυρίευσιν τῆς σημαίας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

Αὕτη διὰ γενικῶν γραμμῶν ἡ Ἑθνικὴ κατήχησις τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου καὶ ταῦτα τὰ ἀπὸ τῆς Ἑλλην. ἱστορίας θέματα, ἅτινα ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἡθικῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, ὀφείλει νὰ ἀναπτύσῃ ἐπικαίρως ὁ ἱεροκῆρυξ, ἀναζωπυρῶν τὰ εὐγενῆ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος τῶν ἀνδρῶν αἰσθήματα.

Οἱ ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι. — Ἄν δὲ πάλιν ὁ ἱεροκῆρυξ μεταξὺ τῶν ζηλωτῶν ἀκροατῶν βλέπει καὶ τοὺς πάντοτε μὴ λείποντας ψυχροὺς καὶ ἀδιαφόρους, τούτους ἐν ἰδιαιτέρᾳ ὁλῶς πατρικῇ καὶ ἀδελφικῇ ὁμιλίᾳ δύναται διὰ τῆς λογικῆς καὶ τῶν ἀκαταμαχῆτων τῆς ἱστορίας γεγονότων, ἥτοι δι' ἄλλης ὁλῶς ὁδοῦ, νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ γεννήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὸ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀναγκαιότατον αἶσθημα, οὗ ἄνευ ἀδύνατον σκοπῆμος νὰ δράσῃ ὁ πολεμῶν στρατιώτης.

Ἄς μὴ λησμονῇ δὲ ὁ ἱεροκῆρυξ πρὸς πάντας μὲν, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τούτους ν' ἀναπτύσῃ τοὺς ὠραίους λόγους τοῦ Διοδώρου: «Πάντες γὰρ ἄνθρωποι διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀσθένειαν βιοῦσι μὲν ἀκαριαῖον τι μέρος τοῦ παντός αἰῶνος, τελευτήκασι δὲ πάντα τὸν ὕστερον χρόνον καὶ τοῖς μὲν ἐν τῷ ζῆν οὐδὲν ἀξιόλογον πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς, συναποθνήσκει καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον, τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιησαμένοις δοῖται, αἱ πράξεις ἅπαντα τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβώμεναι τῷ θειοτάτῳ τῆς ἱστορίας στόματι», καὶ πῶς οὗτος λαμπρῶς φιλοσοφῶν λέγει ὅτι ὁ χρόνος, ὅστις τὰ πάντα λυμαίνεται, αὐτὸς οὗτος μεταβάλλεται εἰς αἰώνιον φύλακα τῶν μεγάλων πράξεων: «Ἡ ἱστορία τὸν πάντα τᾶλλα λυμαινόμενον χρόνον ἔχει φύλακα τῆς αἰωνίου παραδόσεως τοῖς ἐπιγινομένοις».

Ἄς μὴ λησμονῇ δὲ ὁ ἱεροκῆρυξ νὰ ἀναπτύξῃ πρὸς τούτους, τοὺς ὠραίους λόγους τοῦ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων Ἀῖτι μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι, καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μάλλον ὑπεῖκεν καὶ θαυπεύειν πατρίδα χαλεπκίνουσαν ἢ πατέρα, καὶ ἢ πείθειν ἢ ποιεῖν ἢ ἄν κελύβῃ, καὶ πάσχειν, ἐάν τι προστάτῃ παθεῖν, ἢ συχίαν ἄγοντα, ἐάν τε τύπτεσθαι, ἐάν τε δεῖσθαι, ἐάν τε εἰς πόλεμον ἄγῃ τρωθησόμενον ἢ ἀποθανούμενον, ποιητέον ταῦτα...»

Ἄς ἀναπτύσῃ διὰ πολλῶν παραδειγμάτων ὁ ἱεροκῆ

ρουξ ὅτι τὸ ἐνδόξως θηήσκων εἶναι ἀληθὴς ζωὴ καὶ τὸ ἀδόξως ζῆναι ὁ δεινότερος τῶν θανάτων.

Οἱ αἰῶνες θὰ κυλίωσι καὶ θὰ ρίπτωσιν εἰς τὴν ἀφάνειαν τὰ ὀνόματα τῶν οὐδὲν τι λόγου ἄξιον πραξάντων, ἐνῶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπὶ στρατιωτικῇ ἀρετῇ, παιδείᾳ, τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ διαπραξάντων λαμπρῶς καθ' ἑκάστην ὥς ὁ ἥλιος εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας ἀναλάμπουσι (Λεωνίδας, Θεμιστοκλῆς, Μιλτιάδης, Σωκράτης, Δημοσθένης, Πλάτων, Παῦλος, Μέγας Κωνσταντῖνος, Ἡράκλειος, Φωκᾶς, Βασίλειος ὁ Μακεδών, Χρυσόστομος, Κωνσταντῖνος ὁ τελευταῖος, Ρήγας ὁ Φρατζός, Κοραΐς, Γρηγόριος Ε', Κολοκοτρώνης, Κανάρης, Μιαούλης, Παπανικολῆς, Πιπῖνος, Διάκος κλπ., ἵνα ἐν περιλείψει τὰ ὀνόματα τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀναφέρωμεν).

Ἄς μὴ λησμονῶσιν οἱ ἱεροκλήρυκες ὅτι τοῦ στρατοῦ ἡ κινητήριος δύναμις εἶναι ἡ θρησκεία.

Καὶ ὡς λέγει ὁ σοφὸς ἱστορικὸς Παπαρηγόπουλος. «οὐδέποτε ἔθνος ὑψοιμύνησε καὶ ἐμεγαλοῦργησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ ἰσχυρῶν ἠθικῶν ἐλατηρίων· ἐν δὲ τῶν ἐλατηρίων τούτων, καὶ τὸ ἰσχυρότατον πάντων, εἶναι ἡ θρησκεία. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθικοὶ τῶν ἐθνῶν μοχλοὶ· φιλοπατρία, φιλοτιμία, φιλοδοξία, παιδεία, ἰσονομία καὶ εἴ τις ἄλλος ἡνωμένοι ὁμοῦ δὲν δύνανται νὰ ἀναπληρώσωσι τὴν ἔλλειψιν τῆς θρησκείας».

Ἡ προσευχή. — Ἐν τέλει ἄς ὀπλίξῃ ἑαυτὸν πρὸ πάσης διδαχῆς ὁ ἱεροκλήρυξ διὰ θερμῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως ἀξιώσῃ αὐτὸν καλῶς νὰ καλλιιεργήσῃ καὶ σπεύρῃ τὸν θεῖον σπόρον εἰς τὰς καρδίας τῶν γενναίων καὶ εὐσεβῶν αὐτοῦ ἀκροατῶν, ἐνθυμούμενος ὅτι εἶναι ἀπλοῦν ὄργανον τῶν θεῶν διδαγμάτων καὶ ἐν νῷ πάντοτε ἔχων τὸ «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», ὡς καὶ τὸ ἀμὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί Σου δὸς δόξαν».

Ταῦτα ἐφρόνουν, καὶ ἐπίστευον ὁ κληρὸς καὶ οἱ λογάδες τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ ἐμεγαλοῦργησαν.

Οὕτως ἀρχιδάντως καὶ ἡμεῖς πιστεύοντες ὤμεν βέβαιοι, ὅτι ὁ Κύριος ἔσται μεθ' ἡμῶν.

«Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἡ πῖστις ἡμῶν».

ἩΘΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

Εἰς μικρὰν τινα Γερμανικὴν πόλιν ἔζων δύο ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔργον εἶχον νὰ σχίζωσι καὶ πριονίζωσι ξύλα. Ὁ ἕτερος τούτων, ὀνομαζόμενος Χάνς, ἐζήλευε τὸν ὁμότεχόν του Χάινριχ, διότι ἐπροτιμᾶτο καὶ εἶχε πάντοτε ἐργασίαν. Ἦτο ἡμῶς φυσικὸν νὰ προτιμᾶται, διότι ὁ Χάνς ἦτο ἀπότομος, βάνυστος καὶ ποτὲ δὲν κατάρθωνεν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ὁ Χάινριχ τοῦναντίον ἐδέχετο μετ' εὐγνωμοσύνης ὅτι τῷ ἐδίδον διὰ τὸν κόπον του, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦτο. Τούτου ἕνεκα συνέβαινε πολλάκις νὰ δίδουν εἰς αὐτὸν καὶ περισσότερα τοῦ συμφωνηθέντος ποσοῦ καὶ πρὸς τούτοις εἶ-

χε πολλὴν ἐργασίαν, ὥστε δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὴν ἐκτελῇ. Ὁ δὲ Χάνς, ὅταν διήρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συνάδελφός του εἰργάζετο, πάντοτε τῷ παρεῖχεν ἐνοχλήσεις καὶ τοῦ ἐπροξένει βλάβας. Πότε, τυχαίως τάχα, τοῦ ἀνέτρεπε τὸ στήριγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθετε τὰ κοπτόμενα ξύλα· πότε ἔκοπτε τὸ σχοινίον τοῦ πριονίου του, ἢ, ἂν εὗρισκε τὸν πέλεκύν του, ἔθραυε τὴν λαβὴν του.

Πολλοὶ συνεβούλευον τὸν ἐνοχλούμενον νὰ καταγγείλῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν ἐνοχλοῦντα. Ἀλλ' αὐτὸς ὄχι, ἔλεγεν, ἐνόσφ' ἔχω ὑγίειαν καὶ στιβαροὺς βραχίονας ὁ Χάνς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίζω τὸν ἄρτον μου. Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὑπομένῃ ἀταράχως.

Ἡμέραν τινα ὁ Χάνς ἐν μέθῃ διατελὼν ἐπυρπόλησε τὴν οἰκίαν του. Ἐν αὐτῇ τὰ πάντα ἀπετεφρώθησαν, μόνον δὲ ἡ οἰκογένειά του διεσώθη. Πάντες ἔλαβον οἶκτον διὰ τὴν κατὰστασιν τῆς. Ἄλλος ἔφερε πρὸς αὐτὴν κλίνην, ἄλλος ἐνδύματα διὰ τὰ παιδία, ἄλλοι κατώλισχν αὐτὴν εἰς μέρος τι τῆς οἰκίας των. Τὴν ἐσπέραν ἠκούσθη νὰ κτυπᾷ τις ἐλκρῶς τὴν θύραν. Ὁ Χάνς ἀνοίγει καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης, διότι ἀνεγνώρισεν εἰσελθόντα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τοσάκις κακεντρεχῶς ἠνώχλησε. Ἐτκέφθη μάλιστα βιαίως νὰ τὸν ἀπωθήσῃ ἔξω. Ἀλλ' ὁ Χάινριχ προλαβὼν εἶπεν εἰς αὐτόν. «Ἐχὼ δύο πελέκει καὶ δὲν μεταχειρίζομαι καὶ τοὺς δύο, σοὶ ἔχω φέρεи τὸν ἕνα. Ἡγόρασκα πρὸς τούτοις νέον πριόνιον, διώρθωσα δὲ καὶ αὐτὸ τὸ χαλασμένον στήριγμα. Λάβε αὐτὰ διὰ νὰ μὴ διακόψῃς τὴν ἐργασίαν σου. Ὁ ἐδῶ πλησίον κατοικῶν ἔμπορος μοὶ ἐμήνυσεν ὅτι ἔχει αὐρίον δι' ἐμέ ἐργασίαν. Τῷ ἐμήνυσα ὅτι ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν καὶ θὰ τοῦ ἀποστείλῃ ἄλλον νὰ μὲ ἀναπληρώσῃ. Πήγαίνε λοιπὸν σὺ τὸ πρῶν καὶ εἰπέ ὅτι σὲ ἀποστέλλω ἐγώ». Ὁ Χάνς, ὁ τόσον σκληρὸς, ἄμα εἶδε τοιαύτην ἀμνησικακίαν καὶ γενναίω φροσύνην, συνεινῆθη, ἔτεινε δὲ πρὸς τὸν εὐεργέτην ἐνδελκρὺς τὴν χεῖρα, ὅστις ἐξηκολούθησε νὰ τῷ ἀνχέτῃ τὴν περισεύουσαν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν.

(Μετάφρασις)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ ἀπροσπατεύτων
οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων

Ἐκ προηγουμένων εισφορῶν	Δρ. 185
Ἰωάννα Κυπριάδου	» 20
Σάββας Σαβόπουλος	» 5
Μιχ. Κατσονρόδς	» 5
Δ. Βεργιανίτης	» 3
Ἀνδρ. Ρουσσεάς	» 2
Ἀνώνυμος	» 5
Ἀνώνυμος	» 8
Ἀλ. Παπαγεωργίου	» 5
Σ. Ἰωαννίδης	» 5
Μαρία Τυπάλδου	» 5
	248

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐπὶ τῇ καταλήψει, ὑπὸ τοῦ γενναίου ἡμῶν στρατοῦ τῆς Θεσσαλονίκης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Α. Γ. τὸν δαφνηφόρον

Ἀρχηγὸν τοῦ Στρατοῦ Διαδόχον Κωνσταντῖνον τὰ κατωτέρω συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.

A. M. ΒΑΣΙΛΕΑ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

Θεσσαλονίκη

Βαθυσεβάστως συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει ἐθνικῶν ὀνείρων, νίκη Σταυροῦ,

Σύλλογος Τριῶν Ἱεραρχῶν.

A. B. Γ. ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Θεσσαλονίκη

Θαυμάζοντες ἡρωϊκὴν, δεξιάν, νικηφόρον ὁρᾷσιν Ὑμῶν συγχαίρομεν ἐπὶ ἐκπληρώσει ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, θριαμβῶ Σταυροῦ.

Σύλλογος Τριῶν Ἱεραρχῶν.

— Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον περιέβαλψεν ἀσθενεῖς μὲν ἀπόρους 17, ἐνδεεῖς δὲ 49.

— Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ὠρίσθησαν οἱ κ. κ. Γ. Καλλιτερᾶκης, Δημ. Βλαχάκης, Κοσμᾶς Ἀσπιώτης, Δημ. Κούνας, Γεώρ. Κομπούγιας, Εὐγενία Ἀμαράντου, Ἀγλαΐα Βρόντη, Αἰκατ. Ἀβραμοπούλου, Ἑλένη Γκούφα καὶ Ἀσπασία Ζέρβα, ἵνα μετὰ τῶν ἐν τοῖς τμήμασιν ἐφόρων τῶν ἀγαθοεργιῶν ἐξεύρωσι καὶ ἐπισκεφθῶσι κατ' οἶκον ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τοὺς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς.

— Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰσόδου τῆς Α. Γ. τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ ἡμετέρου Στρατοῦ εἰς Θεσσαλονίκη, ἦτοι τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 28ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης συμπαρασταμένου καὶ τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τοῦ Βουλγάρου Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει ἐντοπίων τε καὶ ξένων μεγαλοπρεπεστάτῃ καὶ δημοτελεστάτῃ δοξολογίᾳ ἐν ἀσφυκτικῇ συρροῇ κόσμου, καθ' ἣν ὁ Παν. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἀπήγγειλεν ἐνθουσιαστικώτατον καὶ ἐπικαιρότατον λόγον.

— Ὁ Σ. Ἐπίσκοπος Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. κ. Τιμόθεος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς Ἀγίας Λαύρας μονήν, ἔνθα τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1821 ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας, ἵνα τελέσῃ ἐκεῖ πάνδημον δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῶν δούλων Χριστιανῶν καὶ τῇ καταλήψει τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ νικηφόρου ἡμῶν στρατοῦ.

— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μελχισεδέκ Φρουδάκης, ἐφημέριος τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζῆ Κώστα, δ' ἐν ἔτει 1878 ἐν Ἀγραφαῖς ὑψώσας πρῶτος τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τραυματισθεὶς, μὴ δυνάμενος διὰ τὸ γῆρας νὰ μετέσχη τοῦ πολέμου προσήνεγκε τὸν ἱκανὴς ἀξίας χρυσοῦν αὐτοῦ σταυρόν, ἵνα διατεθῇ ὑπὲρ τῶν ἀνγκῶν τοῦ πολέμου.

— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ρώμης Μπονουτέλλι νῦν ἤχθη ὑπὲρ τῆς καταλήψεως τῆς Ἀγίας Σοφίας ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων.

— Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ Συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 4ης Ὀκτωβρίου ἀπεφάσισε νὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ἡ πρόσληψις ἱερέων ἐν τῷ στρατῷ πρὸς περηγορίαν τῶν μαχομένων καὶ ἐτοιμοθανάτων καὶ ἐν τοῖς νοσοκομείοις πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν νοσηλευμένων Χριστιανῶν τραυματιῶν.

— Κατὰ τὰ τὰ προεκλογικὰ ἀποτελέσματα ἐκ 41 Ρωσικῶν Κυβερνείων ἐξελέγησαν 6203 ἱερεῖς ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ Δούμᾳ. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὰ κατόπιν ἐκλογικὰ ἀπο-

τελέσματα θ' αὐξήσωσι κατὰ πολὺ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον καὶ φόβος ὑπάρχει μήπως οὗτοι ἐπιδιώξωσι τὰ τῆς τάξεως αὐτῶν ἰδιαίτερα συμφέροντα, ὅποτε θὰ προκληθῇ σφοδρὸς ἀνταγωνισμὸς ἄλλων καὶ δυσάρεστοι διαιρέσεις.

— Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπεσκέψαντο τοὺς Ἀγίους Τόπους 39,280 ἐπισκέπται, ἐξ ὧν 12,298 Ρῶσοι, 3,077 Ἕλληνες, 2,302 Ἀρμένιοι, 2,688 Κόπται. Ἐκ τῶν ἐπισκεψαμένων, 32,661 μετέβησαν λόγῳ προσκυνήματος, 6,719 δὲ λόγῳ περιηγήσεως, ἐξ ὧν οἱ 2,669 ἦσαν Ἀγγλοι.

Παρόραμα.

Τὸ ἐν σελ. 342 στήλ. 2 τοῦ ἀρθροῦ τοῦ κ. Λαμπάκη αἱ χριστιανοὶ Ἕλληνες μὴ λησμονῶμεν ὅτι συνδεόμεθα... ἀναγνωστέον αἱ χριστιανοὶ Ἕλληνες μὴ λησμονῶμεν ὅτι δὲν συνδεόμεθα...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ ἡμέτερον Γραφεῖον πολυπληθεῖς καθ' ἐκάστην προσέρχονται πτωχαὶ οἰκογένειαι στρατευθέντων ζητοῦσαι παρ' ἡμῶν βοηθήματα ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν παρὰ τῶν οἰκείων ἐπιτροπειῶν διδομένων. Τούτου ἕνεκα, ἐκτὸς τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, δηλοῦμεν ὅτι δεχόμεθα καὶ τὴν προσφορὰν πρὸς βοήθειαν τῶν οἰκογενειῶν τούτων οἰουδὴποτε, πλουσίου ἢ πτωχοῦ καὶ ὁσπιδὴποτε καὶ ἂν εἶναι, προκειμένου περὶ ἀνάγκης καὶ καθήκοντος, οὐ ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἑλληνὴ μὴ ἔχων πλήρη συνειδήσιν. Τῶν ὀνομάτων τῶν προσφερόντων καὶ τοῦ δοθέντος ποσοῦ παρ' ἐκάστου θέλει δημοσιεῦσθαι ἐν ἰδιαίτερᾳ στήλῃ τοῦ Περιόδικου ἡμῶν κατάλογος.

Πᾶσα προσφορὰ γίνεται δεκτὴ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Συλλόγου ὁδὸς Αἰόλου 128 καθ' ἐκάστην 4—6 μ. μ.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὴν ἐρχομένην 11ην Κυριακὴν Νοεμβρίου 1912 ἐμιλήσουσι. Τὴν μὲν πρῶταν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ ἱεροδ. κ. Φιλάρετος Κουρίτης.

Τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ὥρα 3 1/2 ὁ καθηγητὴς κ. Γεώρ. Γέγλης Δ. Θ.

Ἐν τῇ 15ῃ Σχολῇ τῶν ἀρρένων (ὁδὸς Ἱεροφαντῶν) 3 1/2 ὁ κ. Ἀρ. Χαροκόπος καθηγητὴς καὶ

Ἐν τῇ Σχολῇ θηλέων Σούτσου (ὁδὸς Μεγάλου 12), 3 1/2 ὁ κ. Νικ. Γραϊκας Τ. Θ.

Τυπογραφεῖον "ΝΟΜΙΚΗΣ", Α. Χ. Βεργιανίτου
Ὁδὸς Πραξιτέλους 34.